

De-aş atinge nemurirea...

Camelia Ardelean

De-aş atinge nemurirea, n-ar mai fi nimic de zis,
Desuetele secunde nu m-ar transforma-n proscris
Al destinului haotic, ce mă poartă ne-ncetat
Spre zănatice himere, cu eşecul garantat.

M-aş plimba la braţ cu zeii pe sub norii de plăceri,
Aş uita de suferinţa ce mă-nvinse până ieri,
Mi-aş ascunde fericirea-n raze calde din argint
Sau sub lespezile nopţii, între vise ce nu mint.

Prin crâmpoie de dorinţe-aş înota ca un delfin,
M-aş retrage-n cochilia de iubire fără chin,
Iar minutele pierdute nu mi le-aş mai număra
Şi-n marea amăgirii nu aş naufragia.

De-aş atinge nemurirea, aş renaşte ca un prunc,
Tot noroiul din adâncuri aş putea să mi-l arunc,
M-aş adăposti în golul dintre cer şi infinit,
Renunţând să mai verific dacă dorm sau m-am trezit...